És tradició tenir tradicions? Els tres tombs d'aquí a 100 anys

Vagi per endavant que si hem arribat aquí és per tot el que hem viscut com a individus, com a col·lectiu i com a societat. El nostre currículum és la nostre causa. Almenys així ho penso i això dona sentit a una reflexió posterior respecte a com evolucionem i avancem. No som sense haver viscut i no serem sense recordar d'on venim. Les tradicions mantenen els lligams i els records -o la fantasia dels records- mantenen la identitat a totes les escales.

El moment actual sempre es mostra valuós però de canvi constant. La velocitat d'aquests la podem veure com a positiva si en beneficia o, en contra, si ens desperta rebuig, nostàlgia o massa celeritat, i no ho païm be. En qualsevol cas ens movem amb la ciutat, amb la comunitat i qui pugui romandre quiet i cristal·litzat que aixequi la ma. Les nostres cèl·lules canvien, es renoven, i el caràcter evoluciona, les relacions creixen, les famílies augmenten; en un cinta sense fi que volta i volta una mica més gastada a cada torn.

Són les tradicions del barri, del municipi, de la ciutat o del país, fins i tot algunes pròpies de les famílies més eixerides. Fan el record i amb els mitjans d'antuvi les imatges són la finestra que evoca com era -o com recordem- el moment. Tota una construcció positiva d'on extrèiem aquelles frases, accions o línies per resumir de forma excel·lent tot un conjunt de variables que cap ordinador podria processar.

Quina necessitat de tenir records! Qui pogués tenir memòria infinita per mantenir, cosir, millorar, en essència, fer valors de tot el que abans no podíem per manca de força, edat, recursos, enteniment i coneixement. Ara que podem encara recordar, mentre no ens emporti el monstre del temps i sempre que la fama -segons Lorca- no ens esborroni per sempre.

Avui que recopilem els records per no caure en errors i per mantenir la memòria, pensem en quina memòria hem de deixar? I pensem en quines seran les tradicions del futur? Si aquelles que representem avui fan referència a les passades, cóm han de ser les nostres quan llavors siguin tradicions?

Desitjo unes tradicions que poc a poc. o d'acord amb el que podem acordar, estiguin en la línia de la nostra evolució, de la nostra creixent empatia al medi i amb l'entorn, a tots els éssers vius que ens envolten i sigui una còpia simbòlica del que ens identificava, però mai una reproducció fidel de tot allò que fèiem. No cal tornar a portar rucs ni cap altre animal tirant de carros -i pitjor si mai no ho han fet-, no exposar-los a crits, timbals, ni accions d'esforç extrem per molt vernís d'educació en valors i de respecte pels animals que hi posem. És anacrònic.

Educar en valors sense oblidar les tradicions es tenir les finestres per mostrar tot allò d'on venim i gràcies als que som amb la principal convicció que ja no cal fer-ho. I potser hem de retre homenatge i respecte a tots els que ens antecedeixen però ja no cal, no és necessari. Hem de tenir altres objectius, ser més precisos i fer de la modernitat i dels recursos que tenim a la mà allò per no repetir les accions que no ens fa sentir orgullosos. Ja no.

Els Tres Tombs, com altres tradicions amb manca d'empatia, no em representen. Si que m'agrada recordar-les, i és bo. No és de rebut calcar-les, reproduir-les -a banda de fals i caricaturesc-; no planteja la base de les futures tradicions on es plasma la representació social actual. Volem que d'aquí a cent anys ens recordin com aquells que no van evolucionar en el tracte amb els animals i només es dedicaven a representar tot allò que feien fa 200? Realment no tenim res per mostrar ni deixar per un futur? Jo no vull que em recordin així.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/141648.html

Copyright 2024 Cugat.cat

ÀLEX CUESTA és membre de la Plataforma Animalista de Sant Cugat (PAS)

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/141648.html

Copyright 2024 Cugat.cat